

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 6CoCsp/39/2024  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717207695  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8717207695.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, A. XXXX/XX, XXX XX C., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária, 089 01 Svidník, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, IČO: 31 954 448, proti žalovanej: D. D., E., F. XX, XXX XX G., H.: XX XXX XXX, právne zastúpená: Advokátska kancelária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom: Bočná 10, 040 01 Košice 1, IČO: 36 863 017 o vydanie bezdôvodného obohatenia o ochranu práv spotrebiteľa s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 9Csp/126/2017-485 zo dňa 08.11.2023 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Csp/126/2017-739 zo dňa 11.10.2024, takto

### rozhodol:

I. M e n í rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku II. v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 2 115,33 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 2 115,33 Eur od 01.11.2017 do zaplataenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

II. Z r u š u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku II. v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok a vo výroku III. o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Súd konanie do sumy 229,91 € zastavuje.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na 100 % náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 2 a 4, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 2, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čl. 1, § 131, § 151 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa spolu s manželom dňa XX.XX.XXXX uzavrela so žalovanou Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 91.000,-

Sk (3.020,65 eur). Za poskytnutý úver žalovanej zaplatila do 20.09.2016 sumu 5.186,02 €, za vedenie účtu, správu úveru 238,- €.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 12.02.2020 odvolacím súdom a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie bola predmetom konania už len suma 2.403,37 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 16.11.2017 do zaplatenia (I. výrok) a nadväzujúce rozhodnutie o trovách konania (III. výrok). II. výrok rozsudku, ktorým súd v prevyšujúcej časti úroku z omeškania a finančného zadostiučinenia žalobu zamietol odvolaním napadnutý nebol, a teda nadobudol právoplatnosť. Žalobkyňa po vrátení veci zobrala žalobu späť do sumy 222,91 €, a preto konanie v tejto časti súd prvej inštancie zastavil.

5. Vzhľadom na počet a charakter účastníkov zmluvy na strane dlžníka prvoinštančný súd skúmal, či v žalobe nejde na strane žalobcu o nerozlučné procesné spoločenstvo. Ustálil, že tomu tak nie je, čo už konštatoval (a žalovaná to ďalej namietala) aj vo svojom prvom meritórnom rozhodnutí, no odvolací súd takýto záver súdu prvej inštancie nespochybnil, preto vychádzal z premisy, že žalovaného nároku je oprávnený domáhať sa každý účastník zmluvy aj samostatne, teda nie je nevyhnutné, aby druhým žalobcom bol manžel žalobkyne, ako druhý dlžník z uzavretej Zmluvy o splátkovom úvere.

6. Predmetnú Zmluvu o splátkovom úvere súd prvej inštancie posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalovaná ako právnická osoba poskytla v rámci svojho podnikania úver žalobkyňi a jej manželovi ako fyzickým osobám, ktorí nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Charakter Zmluvy v konaní sporný nebol. Následne podrobil Zmluvu prieskumu z hľadiska jej obsahových náležitostí. Neuvedenie RPMN bolo v zmysle platnej právnej úpravy platnej v čase uzavretia Zmluvy jediný dôvod, ktorý by spôsobil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého žalobkyňi a jej manželovi na základe Zmluvy zo dňa XX. XX. XXXX. V danom prípade však RPMN v Zmluve uvedená bola, a to, že by mala byť uvedená nesprávne, žalobkyňa v konaní nepreukázala. Vzorec, na základe ktorého vypočítala RPMN sa používal iba v období od nadobudnutia účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. do dňa 30. 06. 2006. Dňa 01. 07. 2006 nadobudla účinnosť novela predmetného zákona (zákon č. 264/2006 Z. z.), ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorou bol zavedený úplne iný vzorec na výpočet RPMN. Navyiac predložený výpočet RPMN podľa oficiálnej internetovej interaktívnej kalkulačky Ministerstva financií SR, z Portálu finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR, na ktorý sa žalobkyňa tiež odvolala pri argumentácii o nesprávne uvedenej výške RPMN v Zmluve, nie je pre právne účely použiteľný a jasne sa tam uvádza, že „uvedená kalkulačka RPMN má nezáväzný charakter a slúži výlučne na informatívne účely“. Navyše, žalovaná predložila svoj výpočet RPMN a uviedla, že táto je vypočítaná a uvedená v Zmluve správne. V čase uzavretia Zmluvy dňa XX. XX. XXXX sa teda aplikoval úplne iný postup pri výpočte RPMN, než podľa vzorca žalobkyňou označeného. Vzorec pre výpočet RPMN bol v čase uzavretia Zmluvy jasný a bol prílohou zákona č. 258/2001 Z. z.. Žalobkyňa nepreukázala, žeby žalovanej výpočet v zmysle uvedeného bol nesprávny, resp. aký by mal byť podľa tohto zákonného postupu v zmysle uvedenej prílohy. Predmetná zmluva bola uzavretá dňa XX.XX.XXXX, teda nepodlieha právnej úprave účinnej až od roku 2010. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa neunesla ani bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno, ohľadom údajného podhodnotenia RPMN v zmysle vzorca, ktorý bol priamym obsahom právnej normy a že by mal byť poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, a teda že by mala nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v sume zodpovedajúcej rozdielu medzi poskytnutým úverom a ňou uskutočnenými plneniami v prospech žalovanej, ktorá sa mala takto bezdôvodne obohatiť, a preto žalobu ohľadom požadovanej výšky údajného bezdôvodného obohatenia zamietol.

7. Doplnil, že aj odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala výšku bezdôvodného obohatenia tak, ako je uvedená v žalobe a v spise sa nenachádzajú žiadne listinné dôkazy, ktoré by potvrdzovali tvrdenia žalobkyne o vykonaných platbách na účet žalovaného za účelom splácania spotrebiteľského úveru. Ani po zrušení rozsudku a vrátení veci odvolacím súdom sa na tejto dôkaznej absencii žalobkyne nič nezmenilo. Tvrdenia žalobkyne uvedené v žalobe o konkrétnej výške bezdôvodného obohatenia bezpochyby naďalej ostali nepreukázané listinnými dôkazmi, ktoré by potvrdzovali jej tvrdenia o konkrétnych (číselne a dátumovo špecifikovaných) vykonaných platbách na účet žalovaného za účelom splácania spotrebiteľského úveru tak, ako to vyžadoval odvolací súd. Žalobkyňa sa odvolávala na e-

mail žalovanej zaslaný súdu dňa 06.06.2019, ktorý sa však v spise nachádzal už aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v časti návrhu na vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v Zmluve. V predmetnom individuálnom spotrebiteľskom spore má žalobou uplatnený nárok slúžiť na ochranu konkrétneho ohrozeného alebo porušeného subjektívneho práva žalobkyne a vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky prichádza do úvahy v prípade, ak ich obsah akýmkoľvek spôsobom dopadá alebo má vplyv na právo, na ochranu ktorého je taký spor vedený. Žalobkyňa však vo vzťahu k ňou vypočítaným neprijateľným zmluvným podmienkam neuviedla žiadne relevantné skutočnosti týkajúce sa tohto konkrétneho záväzkového vzťahu a neprodukovala žiadne tvrdenia, ako sa tieto majú negatívne premietiť do jej právneho postavenia a netvrdila žiadnu konkrétnu ujmu z údajnej neprijateľnosti, ani sa nedomáha vrátenia žiadnych plnení z tejto neprijateľnosti plynúcich.

9. Z opatrnosti vznesenú námietku premlčania žalovanou v konaní nemohol relevantne posúdiť, a to ani pokiaľ ide o plynutie subjektívnej, ani objektívnej premlčacej doby, nakoľko v kontexte s vyššie uvedeným nie je zrejмый začiatok ich plynutia v zmysle skutočnosti, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný právny osud a premlčuje sa samostatne pri zohľadnení tej skutočnosti, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere. Premlčanie nároku žalobkyne by bolo len ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby, ktorá bola zamietnutá už z dvoch vyššie uvedených dôvodov.

10. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil tak, že úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Proti tomuto rozsudku v časti výroku II. a III. podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že v časti žalobného nároku o vydanie bezdôvodné obohatenie ide v súdnej veci v poradí o druhý rozsudok, pričom prvým rozsudkom prvoinštančného súdu zo dňa 12.02.2020 jej bolo vyhovené. Zmieneny rozsudok bol krajským súdom zrušený uznesením sp. zn. 13CoCsp(28/2020 zo dňa 20.04.2021 z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Po zrušení prvoinštančného rozsudku a vrátení veci súdu prvej inštancie žalobkyňa rozšírila žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neprijateľnosti troch zmluvných podmienok. Čo sa týka zamietnutia žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určenie neprijateľných zmluvných podmienok, je odvolaním napadnutý rozsudok prvým rozsudkom.

12. Žalobkyňa primárne namietala nesprávny právny záver súdu prvej inštancie vo veci určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vo veci vydania bezdôvodného obohatenia. So záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci na strane žalobkyne sa nejedná o nerozlučné procesné spoločenstvo, a teda, že žalobu mohla podať aj sama žalobkyňa ako dlžníčka sa stotožňuje, no nemôže sa už stotožniť so záverom, že záväzok vyplývajúci z predmetnej úverovej zmluvy je solidárnym záväzkom žalobkyne a jej manžela. Podľa žalobkyne neexistuje žiadny dôvod na vznik ich pasívnej solidarity. Zdôraznila, že s manželom uzatvorili zo žalovanou úverovú zmluvu ako spoloční dlžníci, z procesného hľadiska sú samostatnými spoločníkmi a z hľadiska hmotného práva sú delení spoločníci, nie solidárni. Na platnosť dohody o solidarite vplýva, že súčasťou dohody musí byť ustanovenie, podľa ktorého sú spoludlžníci zaviazaní spoločne a nerozdielne. Pri absencii takéhoto dojednania sa spoločný záväzok viacerých dlžníkov považuje za delený (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/143/2008 zo dňa 29.01.2009, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 3 Cz 57/1973). Žalobkyňa má za to, že ich záväzok s manželom voči žalovanej je spoločným, ale deleným, a preto zmluva neobsahuje správne náležitosti voči každému z nich. Žalovaná žalobkyňu a jej manželovi poskytla úver vo výške 91.000,- Sk, takže každému z nich poskytla úver vo výške 45.500,- Sk, tomu mali zodpovedať aj náležitosti zmluvy vyjadrené samostatne ku žalobkyňu a samostatne k jej manželovi ako deleným dlžníkom. Ak žalobkyňa aj jej manžel mali žalovanej splatiť sumu 45.500,- Sk, tak nemôže platiť, že obaja mali zaplatiť 119 splátok po 1.313,- Sk s konečnou splatnosťou 20.09.2016, a preto nemôže byť vo vzťahu ku každému z nich RPMN vo výške 12,69 %. Aj z tohto dôvodu, ak by sa aj nejednalo o absolútne neplatnú zmluvu, jednalo by sa o úver bezúročný a bez poplatkov, pre nesprávnu hodnotu RPMN.

13. Ďalší dôvod zakladajúci nesprávnu výšku RPMN, bez ohľadu na delenosť záväzku, podľa žalobkyne vyplýva z posúdenia neprijateľnosti poplatku za správu úveru. V prípade, že ho žalovaná považuje za regulárny, mala ho zarátat' do celkových nákladov spotrebiteľa, a teda do výpočtu hodnoty RPMN podľa § 2 písm. c), d) zákona č. 258/2001 Z. z. Ak by poplatok za správu úveru predstavoval neprijateľnú

zmluvnú podmienku, do celkových nákladov by nemohol byť zahrnutý, čo by sa odrazilo na inej hodnote RPMN akou je hodnota RPMN pri započítaní poplatku za správu úveru do celkových nákladov spotrebiteľa, uvádzanou v zmluve žalovanou. Zdôraznila, že uvedenie nesprávnej hodnoty RPMN má ten istý dôsledok ako keby RPMN v zmluve uvedená nebola vôbec.

14. Za ďalšie dôvody bezúročnosti považuje nedoplnenie zmluvných podmienok o priemernú hodnotu RPMN v zmysle § 4 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2008 a uvedenie priemernej RPMN v zmysle § 8aa ods. 1 zákona č. 568/2007 Z.z., najneskôr do 29.06.2008 (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/223/2020 zo dňa 26.01.2022), nesplnenie si povinnosti žalovanou vyplývajúcich z § 27 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z., porušenie povinnosti skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu spotrebiteľa. V prípade, že by žalovaná postupovala s náležitou odbornou starostlivosťou, zistila by, že ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania, mala žalobkyňa nasledujúcu úverovú záťaženosť: I. J. K., I. J. F., I. zmluva o úvere L., o čom žalobkyňa doložila dôkazy. Príjem žalobkyne v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy bol 350,- eur, príjem jej manžela 400,- eur, celkovo príjem predstavoval 750,- eur mesačne. Na vyššie zmienené úvery mesačne mala žalobkyňa s manželom platiť 74,71 eur a na úver, ktorý je predmetom tohto konania bola mesačná splátka vo výške 43,58 eur. Žalobkyňa sa podrobne vyjadrila k výdavkom C. rodiny (F. maloleté deti), ktorá bývala v podnájme.

15. Žalobkyňa má za to, že výšku bezdôvodného obohatenia dostatočne vyšpecifikovala v jej vyjadrení zo dňa 28.03.2022, poukázala na email žalovaného zaslaného súdu prvej inštancie dňa 06.06.2019. Vo vzťahu k premlčaniu bezdôvodného obohatenia sa veriteľa – trvajúceho a pokračujúceho – na úkor spotrebiteľa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Xobdo/99/2019 zo dňa 24.05.2022 ako aj najnovšie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove.

16. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok žalobkyňa poukázala na čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv EÚ, čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020 zo dňa 15.04.2020, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/27/2018 zo dňa 28.03.2019, sp. zn. 7Cdo/149/2020 zo dňa 24.08.2022, rozsudky Súdneho dvora EÚ C-19/20 zo dňa 29.04.2021, C-321/22 zo dňa 23.11.2023. Praktický význam žalôb o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok vidí v tom, že na každé určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky môže nadväzovať žaloba na plnenie, a to na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia a na určenia neprijateľnosti poplatkov môže nadväzovať žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto záver súdu prvej inštancie je podľa žalobkyne v príkrom rozpore s úniovým právom a s jeho premietnutím do práva vnútroštátneho. Následne sa podrobne vyjadrila k dôvodom neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktorých neprijateľnosť žiadala vysloviť (poplatok za správu úveru, vyhlásenie dlžníka o tom, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, voľba Obchodného zákonníka) a na súčasnú aplikačnú prax vzťahujúcu sa na predmetné zmluvné podmienky.

17. Žalobkyňa navrhla rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zmeniť, jej žalobe vyhovieť a priznať jej plnú náhradu trov konania v pomere 81,46 %. V prevyšujúcej časti, t. j. v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Odvolanie žalobkyne bolo žalovanej doručené na vyjadrenie. Žalovanej bola poskytnutá lehota na vyjadrenie 10 dní.

19. Dňa 02.03.2024 bola súdu prvej inštancie doručená žiadosť žalovanej o predĺženie sudcovskej lehoty na vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne. S ohľadom na rozsiahlosť odvolania žalobkyne žalovaná žiadala predĺžiť lehotu aspoň do dňa 24.03.2024 (oproti pôvodnej 11.03.2024).

20. Súd prvej inštancie žalovanej lehotu stanovenú súdom predĺžil do 12.03.2024.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrila.

22. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobkyňou a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti v spojení s opravným uznesením, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP, pričom nariadil odvolacie pojednávanie, na tomto pojednávaní zopakoval dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní rozsudku v jeho napadnutej časti bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobkyne je plne dôvodné.

23. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

24. Keďže odvolanie nebolo podané proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie konanie do sumy 222,91 eur zastavil, tento výrok v zmysle ust. § 367 CSP nadobudol právoplatnosť.

25. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah preskúmaného rozsudku i argumenty predstreté v odvolacom konaní bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky na dané skutkové okolnosti pre zamietnutie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok.

26. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

27. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd musí uviesť v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom pritom neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku. (teraz § 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplývali ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov,

ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 Občianskeho súdneho poriadku, resp. teraz § 192 a 193 CSP. Na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel v prevažnom rozsahu k správnym skutkovým zisteniam o okolnostiach posudzovanej veci, avšak nie v plnom rozsahu (pozri nižšie), čo zakladá naplnenie aj tohto odvolacieho dôvodu

28. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

29. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v danom prípade zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo možné súdenu vec riadne právne posúdiť. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie opísané odôvodnení napadnutého rozsudku zodpovedajú medzi stranami v zásade sporným a nesporným skutočnostiam, a preto niet žiadnych prekážok k tomu, aby v ďalšom konaní nemohli byť prevzaté za podklad pre rozhodnutie o podanom odvolaní. Odvolací súd ohľadne skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplývajúcich z napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto zistenia poukazuje, okrem tých ktoré sú špecifikované v nasledujúcom odseku tohto rozhodnutia.

30. Okrem vyššie uvedeného tak je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie dospel na základe na vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom uvedenia RPMN v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX M. N. XX.XX.XXXX ako aj preukázania výšky bezdôvodného obohatenia.

31. Odvolací súd za účelom zopakovania dokazovania v zmysle ustanovenia § 384 ods. 1 CSP na pojednávaní konanom na odvolacom súde dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakoval sám.

32. Možno tak konštatovať, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov čiastkovo dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré následne mali za následok nesprávne právne posúdenie veci. Po zopakovanom dokazovaní odvolacím súdom, odvolací súd skutkový stav ustaľuje nasledovne.

33. Žalobkyňa a jej manžel dňa XX.XX.XXXX uzatvorili ako dlžníci so žalovanou ako veriteľom Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy im bol poskytnutý úver vo výške 91.000,- Sk (3.020,65 eur). Žalobkyňa do 20.09.2016 za poskytnutý úver žalovanej zaplatila celkovo sumu 5.186,02 eur, za vedenie účtu, správu úveru 238,- eur.

34. Žalobkyňa sa podanou žalobou pôvodne domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.403,37 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 20.09.2016 z dôvodu bezúročnosti a bezpôplatkovosti úveru.

35. Okresný súd Poprad o žalobnom návrhu žalobkyne uvedenom v bode 25 tohto rozhodnutia už raz rozhodol, a to rozsudkom sp. zn. 9Csp/126/2017 zo dňa 12.02.2020 tak, že cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 2 403,37 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 16.11.2017 do zaplatenia, a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania a finančného zadosťučinenia súd žalobu z a m i e t a.

### III. Trovy konania súd stranám nepriznáva.“

36. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 13CoCsp/28/2020-142 zo dňa 20.04.2021 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia rozsudku bola predovšetkým skutočnosť, že súd prvej inštancie sa so začiatkom plynutia premlčacej doby dostatočne nezaoberal (v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR), v tejto časti jeho rozhodnutie posúdil odvolací súd ako nepreskúmateľné (bod 26 rozsudku OS). Súd prvej inštancie sa tiež vôbec nezaoberal, kedy začala plynúť objektívna premlčacia doba a kedy subjektívna premlčacia doba. Odvolací súd súdu prvej inštancie vytýkal, že z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je zrejmé, na základe čoho mal súd tvrdenia žalobkyne uvedené v žalobe za preukázané, keďže v spise sa nenachádzajú žiadne listinné dôkazy, ktoré by potvrdzovali tvrdenia žalobkyne o vykonaných platbách na účet žalovaného za účelom splácania spotrebiteľského úveru, ktoré by potvrdzovali tvrdenia žalobkyne o výške bezdôvodného obohatenia, ktoré si podanou žalobou uplatňuje.

37. Po zrušení prvoinštančného rozsudku odvolacím súdom žalobkyňa zobrala žalobu v časti uplatneného bezdôvodného obohatenia vo výške 222,91 eur spať a súčasne rozšírila žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neprijateľnosti troch zmluvných podmienok. Súd prvej inštancie zmienené rozšírené žaloby pripustil na pojednávaní dňa 09.09.2022.

38. Napadnutým rozsudkom, ktorý je predmetom prieskumu tohto odvolacieho konania súd zastavil konanie do sumy 222,91 eur (výrok I), žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (výrok II.) a vyslovil, že žalovaná má voči žalobkyni nárok na 100 % náhradu trov konania (výrok III.).

39. Dôvodom zamietnutia žaloby zo strany prvoinštančného súdu bola skutočnosť, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, a teda, že by mala nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Neuvedenie RPMN bolo v zmysle právnej úpravy platnej v čase uzavretia predmetnej Zmluvy bolo jediným dôvodom, s ktorým zákonodarca spájal bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého žalobkyni a jej manželovi. Skutočnosť, že by výška RPMN v predmetnej Zmluve bola uvedená nesprávne žalobkyňa nepreukázala. Výpočet predložený žalobkyňou nie je pre právne účely použiteľný. Prvoinštančný súd tiež dodal, že tvrdenia žalobkyne ohľadom konkrétnej výšky bezdôvodného obohatenia ostali aj naďalej v rovine tvrdení, bez preukázania listinnými dôkazmi, ktoré by potvrdzovali jej tvrdenia o konkrétnych vykonaných platbách na účet žalovaného za účelom splácania spotrebiteľského úveru tak ako to vyžadoval odvolací súd. Pokiaľ sa žalobkyňa odvolávala na e-mail žalovanej zaslaný súdu dňa 06.06.2019 sa v spise nachádzal už aj čas rozhodovania odvolacieho súdu.

40. Súd prvej inštancie zamietol aj žalobu v časti návrhu na vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v Zmluve z dôvodu, že žalobkyňa vo vzťahu k ňou namietaným zmluvným podmienkam neuviedla žiadne relevantné skutočnosti týkajúce sa tohto konkrétneho záväzkového vzťahu a neprodukovala žiadne tvrdenia, ako sa tieto zmluvné podmienky majú negatívne premietť do jej právneho postavenia a netvrdila žiadnu konkrétnu ujmu z údajnej neprijateľnosti, ani sa nedomáhala vrátenia žiadnych plnení z tejto neprijateľnosti plynúcich.

41. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaná vystupovala v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľkou, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa. Z tohto dôvodu je podľa odvolacieho súdu potrebné na posúdenie právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou aplikovať ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalobkyňa ako spotrebiteľka osobitne nevyjedнала a nemala ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

42. So záverom súdu prvej inštancie spočívajúcom v tom, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru sa odvolací súd nemôže stotožniť. Je potrebné zdôrazniť, že spotrebiteľské spory patria medzi spory s ochranou slabšej zmluvnej strany. Obsahom princípu ochrany slabšej strany je nahradiť formálnu rovnováhu, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť (rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-154/15, C-307/15 a C-308/15, Gutiérrez Naranjo a i.). Hmotnoprávne ustanovenia chrániace spotrebiteľa v záväzkových vzťahoch dosahujú taký význam, že zásadným spôsobom ovplyvnili charakter civilného práva vôbec. Rovnako ako hmotné právo ochrany spotrebiteľa, aj procesné spotrebiteľské právo má identifikovať skutočnú reálnu disparitu strán v civilnom procese, vyplývajúcu z charakteru strán sporu, túto vo svojej regulácii čo možno najviac zohľadniť a hľadať vhodné inštrumenty na jej kompenzáciu. Samotné zabezpečenie rovnosti zbráni strán v súdnom procese vo formálnom slova zmysle nie je schopné takúto disparitu strán v spotrebiteľských sporoch odstrániť.

43. Jedným zo základných nosných princípov civilného procesného práva je princíp procesnej zodpovednosti strán sporu. Takéto nastavenie civilného procesu je však len veľmi ťažko zlučiteľné s jeho sociálnou funkciou v sporoch s ochranou slabšej strany. Ustanovenie § 295 CSP predstavuje jedno z kľúčových ustanovení prelamujúce dispozičný princíp v civilnom procese s cieľom poskytnúť spotrebiteľovi čo najväčšiu mieru ochrany jeho práv garantovaných hmotným právom. Idea zaobstarávania a vykonávania dôkazov v prospech spotrebiteľa ex officio bola podrobne rozpracovaná v judikatúre Súdneho dvora EÚ a medzičasom sa v širokej miere etablovala aj vo vnútroštátnej rozhodovacej činnosti súdov všetkých inštancií.

44. Systém ochrany zavedený Smernicou Rady 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, ak ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol mať vplyv na ich obsah. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú chce smernica 93/13/EHS dosiahnuť, Súdny dvor EÚ viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Možnosť vykonať aj nenavrhnuté dôkazy úzko súvisí s povinnosťou „ex off“ kontroly neprijateľných zmluvných podmienok. Judikatúra Súdneho dvora EÚ rovnako zaväzuje súd, aby v prípade potreby ex offo prijal potrebné opatrenia na vykonanie dokazovania s cieľom doplniť súdny spis tým, že účastníkov konania pri dodržaní kontradiktórnosti vyzve, aby mu predložili vysvetlenia a doklady potrebné na tento účel (rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-511/17, Lintner). Dispozičná zásada a zásada ne ultra petita nebránia tomu, aby súd vyžadoval od žalobkyne, aby predložila jeden alebo viaceré dokumenty, ktoré sú základom pre podanie jej návrhu, pretože takáto výzva smeruje len k zabezpečeniu procesného rámca dokazovania (rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-419/18 a C-483/18, Profi Credit Polska, bod 68).

45. V súvislosti s § 295 CSP je v individuálnych spotrebiteľských sporoch potrebné aplikovať aj ustanovenie § 132 ods. 3 CSP. Nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa, ak v žalobe iba označí, ale nepripojí všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení. V dôsledku informačného deficitu, ktorý je pre spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch obvyklý, musí dôkaznú povinnosť za spotrebiteľa suplovať súd, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepredložil alebo nemôže predložiť dôkazy vlastnou vinou. Obdobné platí aj v prípade, ak je spotrebiteľ žalovaný a nepripojí všetky dôkazy k vyjadreniu k žalobe.

46. Z citovanej judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je relativizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Vnútroštátny súd totiž musí prihliadnuť na nekalú povahu spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu spotrebiteľa. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom vysloví nesúhlas, teda prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný, čo v prejednávanej veci nenastalo.

47. Vo svetle vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že súd prvej inštancie mal ex offo povinnosť podrobiť Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX M. N. XX.XX.XXXX prieskumu z hľadiska jej obsahových náležitostí vyžadujúcich právnou úpravou platnou v čase uzatvorenia zmluvy, ktorých nedostatky žalobkyňa namietala. Uvedený záver sa vzťahuje aj na posúdenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, a to nielen žalobkyňou namietaných. Je potrebné si uvedomiť, že podpora spotrebiteľov pri uplatňovaní nárokov voči dodávateľom presahuje individuálne záujmy jednotlivých spotrebiteľov.

Ak totiž spotrebiteľ neuplatní nárok, nie je dodávateľ motivovaný zmeniť svoje obchodné správanie, pretože jeho postup v rozpore so zákonom sa mu opláti. Vybudovanie optimálne fungujúceho civilného procesu pre efektívne uplatňovanie spotrebiteľských nárokov je nevyhnutné nielen pre trh „priateľský pre spotrebiteľov“, ale je podmienkou samotnej existencie rovnovážneho trhu.

48. Žalobkyňa dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru videla v tom, že Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX M. N. XX.XX.XXXX uzatvorila so svojim manželom, teda jej záväzok s manželom voči žalovanej je spoločným, ale deleným, no zmluva neobsahuje správne náležitosti voči každému dlžníkovi, najmä pokiaľ ide o výšku RPMN. Za ďalší dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru považovala nesprávne uvedenú výšku RPMN s ohľadom na neprijateľnosť poplatku za správu úveru, v prípade, že by súd tento poplatok neposúdil ako neprijateľný, žalovaná ho správne mala zaradiť do celkových nákladov, a teda do výpočtu hodnoty RPMN podľa § 2 písm. c), d) zákona č. 258/2001 Z. z. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru rovnako videla v tom, že žalovaná nedoplnila zmluvné podmienky o priemernú hodnotu RPMN v zmysle § 4 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2008 ako aj v porušení povinnosti žalovanou skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu spotrebiteľa.

49. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX M. N. XX.XX.XXXX vyplýva, že výška úveru činila 3.020,65 EUR (91 000,- Sk), počet mesačných splátok 119, výška splátky 43,58 EUR (1 313,- Sk). Okrem vyššie uvedenej splátky, bola žalobkyňa povinná žalovanému mesačne uhrádzať aj poplatok za správu úveru vo výške 1,99 EUR (60,- Sk). Súhrnne tak žalobkyňa žalovanému uhradila sumu 45,57 EUR mesačne. Pri 119 splátkach by žalobkyňa žalovanému za poskytnutý úver uhradila celkovo sumu 5 422,83 EUR.

50. V zmysle ustanovenia § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sú ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru.

51. Podľa § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou

1. sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,
2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,
3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprímerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,
4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,
5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,

52. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

53. Zákonodarca jasne stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia faktickej nerovnováhy vo vzťahu k dodávateľovi bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Uvedenie hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že jej neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým

spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Tým, že zákon nedodržiavanie tejto obsahovej náležitosti zmluvy postihuje, robí z tejto náležitosti nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti.

54. Žalobkyňa v konaní namietala, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN v neprospech spotrebiteľa. K vadnosti RPMN uviedla, že v predmetnej Zmluve je uvedená mesačná splátka vo výške 43,58 EUR, ale žalobkyňa reálne mesačne žalovanej uhrádzala sumu 45,57 EUR, nakoľko okrem splátky vo výške 43,58 EUR platila aj poplatok za správu úveru vo výške 1,99 EUR. Zo Zmluvy vyplýva jediný údaj o mesačnej splátke, a to vo výške 43,58 EUR (1 313,- Sk). Žalovaná prvoinštančnému súdu predložila tabuľku s prehľadom údajov použitých na výpočet RPMN v Zmluve žalobkyne (č. I. 340). Zo spomínanej listiny jednoznačne vyplýva, že pri výpočte RPMN žalovaná vychádzala z mesačnej splátky vo výške 43,58 EUR (1 313,- Sk) a počtu mesačných splátok - 119. Pokiaľ by žalobkyňa žalovanej bola povinná uhradiť 119 splátok vo výške 43,58 EUR, celkovo by žalovanej zaplatila sumu 5 186,02 EUR. Týmto údajom zodpovedá aj výška RPMN, ktorá je v Zmluve uvedená, t. j. 12,69 %, tak ako to vyplýva aj z tabuľky s prehľadom údajov použitých na výpočet RPMN v Zmluve žalobkyne predloženej samotnou žalovanou. Avšak, žalobkyňa reálne žalovanej mesačne uhrádzala sumu 45,57 EUR (mesačná splátka + poplatok za správu úveru vo výške 1,99 EUR), a preto pri 119 splátkach žalovanej celkovo uhradila 5 422,83 EUR. V kontexte vyššie uvedeného je zrejmé, že výška RPMN uvedená v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX M. N. XX.XX.XXXX je nesprávna a zároveň je nižšia, čo je v neprospech spotrebiteľa. Aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

55. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom. RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom.

56. V kontexte vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že v predmetnej zmluve je uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa. Nesprávne uvedenie výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa má rovnaké následky ako v prípade, že hodnota RPMN uvedená nebola. Z uvedených dôvodov odvolací súd posúdil úver, ktorý žalovaná poskytla žalobkyňi na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX M. N. XX.XX.XXXX v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov.

57. S ohľadom na záver odvolacieho súdu uvedeného v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia, a to bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, je potrebné konštatovať, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodný. Žalovaná mala nárok len na vrátenie sumy, ktorú žalobkyňi reálne poskytla, t. j. 3 020,65,- Eur (91 000,- Sk).

58. Z podanej žaloby ako aj vyjadrení žalobkyne vyplýva, že mala žalovanej zaplatiť celkovo sumu 5 424,03 EUR. Svoje tvrdenia však nijako nepreukázala ani nepodložila žiadnymi listinnými dôkazmi. Súd prvej inštancie zaslal žalovanej dňa 13.08.2018 výzvu na predloženie prehľadu splácania úveru poskytnutého na základe Zmluvy úvere č. XXXXXXXXXXXX M. N. XX.XX.XXXX. Na predmetnú výzvu žalovaná nereagovala, preto dňa 23.05.2019 prvoinštančný súd zaslal žalovanej urgenciu na predloženie vyššie spomínaného prehľadu. Dňa 06.06.2019 žalovaná zaslala požadovaný prehľad splácania úveru č. XXXXXXXXXXXX (č. I. 49 – 67). Zo žalovanou predložených listín vyplýva, že žalobkyňa žalovanej zaplatila celkovo sumu 5 135,98 EUR, teda nižšiu sumu ako žalobkyňa deklarovala. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa poskytnutý úver splácala nasledovne: dňa 20.11.2006 - 1.313,- Sk, dňa 20.12.2006 - 1.313,- Sk, dňa 20.01.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.02.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.03.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.04.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.05.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.06.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.07.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.08.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.09.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.10.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.11.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.12.2007 - 1.313,- Sk, dňa 20.01.2008 - 1.313,- Sk, dňa 20.02.2008 - 1.313,- Sk, dňa 20.03.2008 - 1.298,- Sk, dňa 20.04.2008 - 1.298,- Sk, dňa 20.05.2008 - 1.298,- Sk, dňa 20.06.2008 - 1.298,- Sk, dňa 20.07.2008 - 1.298,- Eur, dňa 20.08.2008 - 1.298,- Sk, dňa 20.09.2008 - 1.298,- Sk, dňa 20.10.2008 - 1.298,- Sk, dňa 20.11.2008 - 1.298,- Sk, dňa 20.12.2008 - 1.298,- Sk, dňa 20.01.2009 - 43,09 EUR, dňa 20.02.2009 - 43,09 EUR, dňa 20.03.2009 - 43,08 EUR, dňa 20.04.2009 - 43,08 EUR, dňa 20.05.2009 - 43,08 EUR, dňa 20.06.2009 - 43,08 EUR, dňa 20.07.2009 - 43,08 EUR, dňa 20.08.2009 - 43,08 EUR, dňa 20.09.2009 - 43,08 EUR, dňa 20.10.2009 - 43,08 EUR,

dňa 20.11.2009 - 43,08 EUR, dňa 20.12.2009 - 43,08 EUR, dňa 20.01.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.02.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.03.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.04.2010 - 12,10 EUR, dňa 23.04.2010 - 30,98 EUR, dňa 20.05.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.06.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.07.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.08.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.09.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.10.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.11.2010 - 43,08 EUR, dňa 20.12.2010 - 43,08 EUR, dňa 31.01.2011 - 43,08 EUR, dňa 20.02.2011 - 43,08 EUR, dňa 20.03.2011 - 10,63 EUR, dňa 20.03.2011 - 33,55 EUR, dňa 20.04.2011 - 44,18 EUR, dňa 20.05.2011 - 44,18 EUR, dňa 20.06.2011 - 17,73 EUR, dňa 23.06.2011 - 26,45 EUR, dňa 20.07.2011 - 18,32 EUR, dňa 20.07.2011 - 25,86 EUR, dňa 20.08.2011 - 44,18 EUR, dňa 20.09.2011 - 3,14 EUR, dňa 20.09.2011 - 41,04 EUR, dňa 20.10.2011 - 44,18 EUR, dňa 20.11.2011 - 0,81 EUR, dňa 25.11.2011 - 43,37 EUR, dňa 20.12.2011 - 44,18 EUR, dňa 20.01.2012 - 44,18 EUR, dňa 20.02.2012 - 44,18 EUR, dňa 20.03.2012 - 44,84 EUR, dňa 20.04.2012 - 44,84 EUR, dňa 20.05.2012 - 11,53 EUR, dňa 21.05.2012 - 28,76 EUR, dňa 20.06.2012 - 1,48 EUR, dňa 25.06.2012 - 43,36 EUR, dňa 20.07.2012 - 40,52 EUR, dňa 20.08.2012 - 1,95 EUR, dňa 14.09.2012 - 42,89 EUR, dňa 20.09.2012 - 0,73 EUR, dňa 12.10.2012 - 44,11 EUR, dňa 20.10.2012 - 44,84 EUR, dňa 20.11.2012 - 44,84 EUR, dňa 20.12.2012 - 44,84 EUR, dňa 20.01.2013 - 44,84 EUR, dňa 20.02.2013 - 42,68 EUR, dňa 22.02.2013 - 2,16 EUR, dňa 20.03.2013 - 0,33 EUR, dňa 21.03.2013 - 46,10 EUR, dňa 20.04.2013 - 0,70 EUR, dňa 09.05.2013 - 45,73 EUR, dňa 20.05.2013 - 0,64 EUR, dňa 20.06.2013 - 0,28 EUR, dňa 26.06.2013 - 43,16 EUR, dňa 20.07.2013 - 0,21 EUR, dňa 14.08.2013 - 43,23 EUR, dňa 20.08.2013 - 4,47 EUR, dňa 19.09.2013 - 38,97 EUR, dňa 20.09.2013 - 0,52 EUR, dňa 14.10.2013 - 42,92 EUR, dňa 20.10.2013 - 1,57 EUR, dňa 16.11.2013 - 41,87 EUR, dňa 20.11.2013 - 0,62 EUR, dňa 28.11.2013 - 42,82 EUR, dňa 14.01.2014 - 37,16 EUR, dňa 28.01.2014 - 6,28 EUR, dňa 28.01.2014 - 43,44 EUR, dňa 17.03.2014 - 43,26 EUR, dňa 25.03.2014 - 0,18 EUR, dňa 25.03.2014 - 43,44 EUR, dňa 23.04.2014 - 43,44 EUR, dňa 20.05.2014 - 0,93 EUR, dňa 27.05.2014 - 42,51 EUR, dňa 20.06.2014 - 43,44 EUR, dňa 24.07.2014 - 43,05 EUR, dňa 20.08.2014 - 43,44 EUR, dňa 24.09.2014 - 41,16 EUR, dňa 24.10.2014 - 43,44 EUR, dňa 20.11.2014 - 43,44 EUR, dňa 20.12.2014 - 41,31 EUR, dňa 21.01.2015 - 2,13 EUR, dňa 21.01.2015 - 43,44 EUR, dňa 24.02.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.03.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.04.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.05.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.06.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.07.2015 - 3,71 EUR, dňa 21.07.2015 - 39,73 EUR, dňa 20.08.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.09.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.10.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.11.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.12.2015 - 43,44 EUR, dňa 20.01.2016 - 43,44 EUR, dňa 20.02.2016 - 43,44 EUR, dňa 20.03.2016 - 6,19 EUR, dňa 21.03.2016 - 37,25 EUR, dňa 20.04.2016 - 9,25 EUR, dňa 20.04.2016 - 34,19 EUR, dňa 20.05.2016 - 43,44 EUR, dňa 20.06.2016 - 43,44 EUR, dňa 20.07.2016 - 43,44 EUR, dňa 20.08.2016 - 43,44 EUR, dňa 20.09.2016 - 43,44 EUR. Odvolací súd dňa 04.02.2025 vyzval žalovanú na predloženie kompletnej platobnej histórie žalobkyne v lehote 15 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy (č. I. 749). Žalovaná na uvedenú výzvu nereagovala, preto jej odvolací súd dňa 06.03.2025 zaslal urgenciu - opätovnú výzvu na predloženie kompletnej platobnej histórie žalobkyne v lehote 15 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy (č. I. 751). Keďže žalovaná nereagovala na urgenciu, odvolací súd dňa 27.03.2025 zaslal žalovanej a jej právnej zástupkyňi opakovanú urgenciu na predloženie kompletnej platobnej histórie žalobkyne v lehote 10 kalendárnych dní (č. I. 753). Žalovaná ani jej právny zástupca na ani jednu z vyššie uvedených výziev a urgencií odvolacieho súdu nereagovala. Z uvedeného dôvodu odvolací súd vychádzal z prehľadu splácania úveru č. XXXXXXXXXX, ktorý žalovaná zaslala v rámci prvoinštančného konania dňa 06.06.2019 a ktorý sa nachádza na č. I. 49 – 67 súdneho spisu.

59. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo dňa 12.02.2020 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 2 403,37 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 16.11.2017 do zaplatenia (výrok I.). Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 20.04.2021 zrušil rozsudok vo výroku I. a III. a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V inštruktážnej časti rozhodnutia súdu uviedol, že úlohou prvoinštančného súdu je vysporiadať sa s námietkou žalovaného o nemožnosti určenia obsahu priznaného nároku, t. j. z akých plnení žalobkyne má pozostávať suma 2.403,30 eur ako bezdôvodné obohatenie žalovaného, keďže nebolo jasné, na základe akého právneho dôvodu bolo žalobe vyhovené.

60. Súd prvej inštancie po zrušení jeho prvého meritórneho rozhodnutia v časti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia a vrátení veci odvolacím súdom, o nároku žalobkyne rozhodol rozsudkom zo dňa 08.11.2023 tak, že žalobu zamietol (výrok II.). V odôvodnení rozhodnutia o. i. uviedol, že nevzhladol dôvod pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a súčasne vyslovil, že „aj odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala výšku bezdôvodného obohatenia tak, ako je uvedená v žalobe a v spise sa nenachádzajú žiadne listinné dôkazy, ktoré by potvrdzovali tvrdenia žalobkyne o vykonaných platbách na účet žalovaného za účelom splácania spotrebiteľského úveru.

Ani po zrušení rozsudku a vrátení věci odvolacím súdom sa na tejto dôkaznej absencii žalobkyne nič nezmenilo. Tvrdenia žalobkyne uvedené v žalobe o konkrétnej výške bezdôvodného obohatenia bezpochyby naďalej ostali nepreukázané listinnými dôkazmi, ktoré by potvrdzovali jej tvrdenia o konkrétnych (číselne a dátumovo špecifikovaných) vykonaných platbách na účet žalovaného za účelom splácania spotrebiteľského úveru tak, ako to vyžadoval odvolací súd. Žalobkyňa sa odvolávala na e-mail žalovanej zaslaný súdu dňa 6.6.2019, ktorý sa však v spise nachádzal už aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu.“

61. Vo vzťahu k vyššie uvedeným záverov prvoinštančného súdu, odvolací súd konštatuje, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k nepochopeniu argumentácie odvolacieho súdu. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 20.04.2021 vyslovil, že žalobkyňa nepreukázala výšku bezdôvodného obohatenia tak, ako je uvedená v žalobe, nakoľko v spise sa nenachádzajú žiadne listinné dôkazy, ktoré by potvrdzovali tvrdenia žalobkyne o vykonaných platbách na účet žalovaného za účelom splácania spotrebiteľského úveru, a preto nie je jasné, na základe čoho mal súd prvej inštancie tvrdenia žalobkyne uvedené v žalobe za preukázané a žalobe vyhovel. Uvedený záver sa však týka nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5 424,03 EUR, teda vo väčšom rozsahu než z obsahu preskúmaného spisu dôvodnosť žalobkyňou uplatneného nároku vyplýva. Ako odvolací súd uviedol už vyššie, žalobkyňa za poskytnutý úver žalovanej zaplatila celkovo sumu 5 135,98 EUR (č. I. 49 - 67). Pri poskytnutí istiny vo výške 3 020,65 EUR, tak žalobkyňi preukázateľne vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo výške 2 115,33 EUR oproti žalobkyňou uplatnenej sumy 2 403,37. Po späťvzati žaloby v časti 222,91 EUR a zastavení konania v tejto sume, žalobkyňou uplatnený nárok, t. j. 2 180,46 stále prevyšoval nárok, ktorého dôvodnosť bola na základe vykonaného dokazovania preukázaná.

62. Ďalšou rozhodujúcou právnou otázkou bolo posúdenie premlčania žalobkyňou uplatneného nároku v subjektívnej premlčacej dobe - žalovaná v odvolacom konaní nevzniesla námietku premlčania.

63. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

64. Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

65. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2,3 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba je 2-ročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

66. Podľa odvolacieho súdu sa žalobkyňa svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia domohla v rámci plynutia tak subjektívnej premlčacej doby, ako aj v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

67. Práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže oprávnený subjekt domáhať len v rámci plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby. V prípade, ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. Subjektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom zákon rozlišuje 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pričom ich aplikácia na ten-ktorý prípad závisí od charakteru vzniku bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak ide o neúmyselné bezdôvodné obohatenie, je potrebné aplikovať 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a v

prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. V zásade však pre oba dĺžky objektívnych premlčacích dôb platí, že začínajú plynúť odo dňa, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu.

68. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že zákon explicitne rozlišuje medzi začiatkom plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, pretože v čase, kedy bezdôvodné obohatenie reálne vznikne, nemusí mať oprávnený, teda ten na koho úkor bezdôvodné obohatenie vzniklo) vedomosť o jeho vzniku. V predmetnom prípade súd prvej inštancie začiatok plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby nepočítal od rovnakého dňa, ale prihliadol na moment dozvedenia sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobkyne, ako aj na objektívny moment samotného vzniku bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak by odvolací súd pripustil výklad, a teda počítanie subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby od vzniku bezdôvodného obohatenia, resp. od splatenia celého poskytnutého úveru žalobkyňou, potom by v prípade bezdôvodného obohatenia nemalo význam rozlišovanie premlčacej doby na objektívnu a subjektívnu. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že ak by uvedené bolo zámerom zákonodarcu, potom by výslovne neupravoval rozlišovanie subjektívnej a objektívnej premlčacej doby a rôzne začiatky ich plynutia, ale uspokojil by sa s úpravou tak, ako to urobil napríklad v prípade premlčania práv zodpovedajúcim vecným bremenám (§ 109 Občianskeho zákonníka), či premlčaniu práv z prepravy (§ 108 Občianskeho zákonníka).

69. K subjektívnej premlčacej dobe odvolací súd poukazuje na to, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

70. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa otiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle (OGH 3Ob592/77 - „Na slabomyselnosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“).

71. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia.

72. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie odkedy plnila, resp. jej plnenie bolo poskytnuté. Ako vyplýva z početných rozhodnutí súdov, pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia.

73. K subjektívnej premlčacej lehote odvolací súd uvádza, že z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 29.03.2022 vyplýva, že o nedostatkoch Zmluvy a odporúčaní podať žalobu sa dozvedela v máji 2017 od predsedu občianskeho združenia Ochrana spotrebiteľa so sídlom J. Š. Sikuru 4850/1, 036 01 Martin, pána A. J.. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tak možno konštatovať, že od uvedeného dátumu je možné začať počítať plynutie subjektívnej premlčacej doby, ktorá by žalobkyni uplynula máji 2019. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná dňa 10.07.2017, táto bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby.

74. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 430/2018 zo dňa 05.12.2018 (v skutkovo totožnej veci, ktorá bola vedená na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 22Co/53/2017) podporil úvahy odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až od občianskeho združenia Ochrana spotrebiteľa. Aj s ohľadom na tento záver Ústavného súdu Slovenskej republiky možno mať za to, že k premlčaniu práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby nedošlo. Odvolací súd konštatuje, že veriteľ bol poskytovateľom úverov na profesionálnej báze, podnikateľom,

preto sa predpokladá u takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a aj zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností. Zmluvné podmienky sú tvorené poskytovateľom úveru aj s dôsledkami pre navrhovateľa zmluvných podmienok. Žalovaná pri uzatváraní zmlúv konala evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj väčšiu zodpovednosť za dôsledky z porušenia zákonných povinností. Odvolací súd je toho názoru, že žalovaná ako subjekt pôsobiaci dlhoročne na finančnom trhu (predmet činnosti v Obchodnom registri SR - poskytovanie úverov od 01.04.1994) mala vedomosť o nárokoch, ktoré uplatňovala v rozpore s zákonom, napriek tomu tak postupovala v množstvách ďalších zmlúv.

75. Podľa názoru odvolacieho súdu, je dôvodné predpokladať, že žalovaná minimálne vedela, že predkladá klientom úverové zmluvy, ktoré nespĺňajú zákonom predpísané náležitosti a pre prípad, že to tak urobí, bola s uvedenou zákonnou sankciou uzročená (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jej konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie, vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok uplatnenie desaťročnej objektívnej premlčacej doby. K tomu odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co/8/2017, z 28.6.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 2Co/193/2016, z 24.07.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/85/2017, z 03.10.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 4Co/17/2016, z 24.08.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/278/2016, z 26.09.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/278/2015, z 21.09.2016; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/200/2016, z 27.03.2017; uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/235/2015, z 25.01.2016; uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 8Co/143/2016, zo 17.08.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 10Co/75/2016, z 27.09.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 12Co/48/2017, zo 06.07.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/94/2017, z 28.09.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co/282/2015, zo 14.09.2016; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 19Co/61/2017, z 31.08.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co/281/2015, z 27.04.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co/72/2014, z 19.03.2015; rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/835/2015, z 10.11.2015 a rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/648/2013, z 20.02.2014.

76. K objektívnej premlčacej dobe odvolací súd uvádza, že pre určenie momentu plynutia subjektívnej premlčacej doby je dôležitý moment, kedy k bezdôvodnému obohateniu prvýkrát došlo, resp. týmto momentom môže byť najneskôr moment splatenia celého dlhu spotrebiteľom. Moment začatia plynutia objektívnej premlčacej doby tak možno odvíjať najneskôr od splatenia dlžnej sumy žalobkyňou, t. j. 20.09.2016.

77. Otáznym v predmetnom prípade je, či v rámci objektívnej premlčacej doby je potrebné aplikovať na tento prípad 3-ročnú alebo 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Občiansky zákonník rozlišuje dve dĺžky objektívnych premlčacích dôb, pričom ich aplikácia na ten-ktorý prípad je podmienená charakterom získania bezdôvodného obohatenia, teda je potrebné skúmať, či bezdôvodné obohatenie vzniklo úmyselne alebo neúmyselne. Občiansky zákonník však vôbec nešpecifikuje, čo je potrebné rozumieť pod úmyselným alebo neúmyselným konaním, preto z hľadiska právnej teórie je potrebné vychádzať z právnej úpravy úmyselného a neúmyselného zavinenia, ktoré sú definované v Trestnom zákone. O priamy úmysel ide vtedy, keď ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho aj získať chcel. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním obohatenie, ktoré mu nepatrí, môže získať a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane, uzročený. Pre oba prípady je rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnene obohatil o tom, že svojím konaním získava alebo môže získať hodnoty vyjadriteľné v peniazoch, ktoré mu nepatria. Dôležitým pre aplikovanie konkrétnej dĺžky objektívnej premlčacej doby je tak posúdenie charakteru vzniku, resp. získania bezdôvodného obohatenia.

78. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že bezdôvodné obohatenie vzniklo na strane žalovanej z dôvodu nedodržania zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy o úvere, v dôsledku čoho je táto postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Konanie žalovanej ako subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytoval spotrebiteľské úvery na základe vadných zmlúv sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva

svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. Doba, počas ktorej žalovaná poskytovala úvery a ich množstvo, vylučujú inú možnosť ako tú, že žalovaná sa na úkor spotrebiteľa obohacuje úmyselne a nejde o náhodné, jednorazové nedbanlivostné zlyhanie. Je vylúčené, aby žalovaná ako profesionál v poskytovaní úverov, nepoznala spotrebiteľské právo a prijímala platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch a pri neplatných zmluvách. Ďalším dôkazom o úmysle veriteľa bezdôvodne sa obohatiť prijímaním platieb od spotrebiteľa, po splatení spotrebiteľovi poskytnutej sumy, je prijímanie takýchto platieb po splatení poskytnutej sumy v dobe, keď už veriteľovi je známa judikatúra k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a k neplatnosti spotrebiteľských zmlúv, a to nielen týkajúca sa iných podnikateľských subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery, ale aj vo veciach, v ktorých bol sám stranou takéhoto konania.

79. Vo vzťahu k požiadavke, aby spotrebiteľ preukazoval úmysel veriteľa pri získavaní bezdôvodného obohatenia poukazuje odvolací súd aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13, CA Consumer Finance SA proti H. G. a spol., v ktorom sa okrem iného uvádza, že: „...Ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že: jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa, ...“ Podľa názoru odvolacieho súdu, spotrebiteľ má možnosť len poukázať na fakty, ku ktorým došlo, no je extrémne náročné dokázať vedomostnú a vôľovú zložku konania veriteľa. Odvolací súd je tak toho názoru, že nie spotrebiteľ by mal dokazovať veriteľovi jeho vedomosť, ale veriteľ by mal mať dôkazné bremeno, že nekonal úmyselne. Veriteľ tak má možnosť dokázať len nedbanlivosť, čo vedie napokon k tomu dôsledku, že sa na ten-ktorý prípad potom aplikuje pre veriteľa priaznivejšia kratšia 3-ročná objektívna premlčacia doba.

80. Pokiaľ ide o aplikačnú prax Najvyššieho súdu SR, odvolací súd k tomuto uvádza, že z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR v žiadnom prípade nevyplýva záver o nemožnosti aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Najvyšší súd SR konštatoval, že samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch, samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel veriteľa, preto je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu dobu. Z uvedeného rozhodnutia tak vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu, pretože iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu, a iná zase pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa. S poukazom na uvedené závery Najvyššieho súdu, ako aj na závery odvolacieho súdu možno mať za to, že na strane žalovanej ide minimálne o nepriamy úmysel, a preto je dôvodné aplikovať na predmetný prípad 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorú je potrebné počítvať od úhrady poslednej splátky žalobkyňou (20.09.2016).

81. Pri Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX istinu úveru začala žalobkyňa preplácať platbami uhradenými po 14.09.2012, keďže po súčte všetkých dovtedy zaplatených splátok začalo u žalovanej dochádzať k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko mala nárok len na vrátenie istiny. Objektívne premlčacia doba by neuplynula skôr ako 15.09.2022, a keďže žaloba bola podaná dňa 10.07.2017, bola podaná aj v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

82. Vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby si odvolací súd dovoľ poukázať najmä na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

83. Vzhľadom na vyššie uvedené teda možno konštatovať, že žalobkyňa si právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby, ako aj v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby, teda nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v čase podania žaloby nebol ešte premlčaný.

84. Úrok z omeškania je v zmysle žaloby počítaný od druhého dňa po doručení žaloby žalovanej. Táto bola doručená žalovanej dňa 31.10.2017, a preto úrok z omeškania možno počítať od 01.11.2017, nakoľko po doručení žaloby dňa 31.10.2017 mala možnosť žalovaná plniť. Úrok z omeškania vychádza z ustanovenia § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení platnom a účinnom ku prvému dňu omeškania žalovanej, predstavuje 5 % a vychádza z toho, že ide o úrok o 5 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V čase začiatku omeškania žalovaného s plnením, ktoré je predmetom tohto konania, bola úroková sadzba ECB pre hlavné finančné operácie 0,00 %, a preto úrok z omeškania predstavuje výšku 5 %.

Vychádzajúc z uvedených úvah odvolací súd žalobkyňou napadnutý rozsudok v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v spojení s opravným uznesením postupom podľa ust. § 388 CSP zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2 115,33 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 2 115,33 Eur od 01.11.2017 do zaplataenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

85. Súd prvej inštancie výrokom II. zamietol žalobu aj v časti určenia neprijateľných zmluvných podmienok. Po zrušení rozhodnutia a vrátení veci odvolacím súdom, žalobkyňa podaním zo dňa 29.03.2022 rozšírila žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, a to konkrétne zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX M. XX.XX.XXXX, v čl. I Základné podmienky, bod 1. Zmluvy v znení: „Poplatok za správu úveru: 60 Sk / mesačne“, ďalej zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX M. XX.XX.XXXX, v čl. II. Záverečné ustanovenia, bod. 2 Zmluvy v znení: „Dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa Bankový produkt v zmysle Úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely Úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané Bankou s účinnosťou od 1.8.2022 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky Banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s účinnosťou od 1.2.2006. Dlžník ďalej vyhlasuje, že bol Bankou informovaný o skutočnostiach podľa § 37 ods. 2 Zákona o bankách.“ a zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX M. XX.XX.XXXX, v čl. II. Záverečné ustanovenia, bod. 4 Zmluvy v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka“.

86. Odvolací súd zdôrazňuje, že za neprijateľné zmluvné podmienky je potrebné považovať také zmluvné dojednania, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Jedná sa o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné a hrubo poškodzujúce spotrebiteľa. Od dodávateľa, ktorý je v spotrebiteľských vzťahoch v značne silnejšom postavení ako spotrebiteľ sa vyžaduje, aby k tvorbe zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách pristupoval v súlade s dobrými mravmi.

87. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa je zákon č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v čase podania žaloby bol účinný zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný do 30.06.2024). Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 108/2024 Z. z. o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 108/2024 Z. z., podľa ktorého obchodník nesmie používať neprijateľné podmienky v zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka. Jedným z prostriedkov súdnej ochrany je i žaloba na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

88. Možnosť určenia niektorej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve za neprijateľnú, a teda neplatnú, priamo vyplýva aj z ust. § 53a Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, ak

súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej podmienky alebo nepriznal plnenie obchodníkovi z dôvodu takejto podmienky, obchodník je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Obchodník má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca obchodníka. Zo znenia tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že predmetom konania môže byť i žaloba, ktorou sa spotrebiteľ domáha určenia neprijateľnosti konkrétnej zmluvnej podmienky.

89. Vo svetle vyššie uvedeného sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o potrebe zamietnutia žaloby v časti určenia neprijateľnosti žalobkyňou namietaných zmluvných podmienok. Niet pochyb o tom, že spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľných zmluvných podmienok (por. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoCsp/20/2023 z 25.07.2024). Súd je povinný rozhodnúť o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, aj keď ide o zmluvnú podmienku, ktorá je v dobe rozhodovania súdu už neplatná a aj keď už nie je používaná (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/149/2020 z 24.08.2022). V spotrebiteľských právnych vzťahoch znenie zmluvných podmienok spravidla diktuje silnejšia zmluvná strana, t. j. dodávateľ, ktorý úplné znenie spotrebiteľskej zmluvy predkladá spotrebiteľovi na schválenie a ten ju môže iba v celosti podpísať alebo jej podpísanie odmietnuť. Rovnako nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t. j. či tak činí pred vstupom do zmluvného vzťahu s dodávateľom, počas jeho trvania, alebo až následne. Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná (por. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/295/2014 z 21.04.2016). Podanie žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a tým jej neplatnosti preto nemôže byť viazané na žiadnu lehotu, v ktorej by ju mal spotrebiteľ uplatniť - opačný výklad by bol v rozpore so zásadou efektivity v spojení so zásadou právnej istoty.

90. Vychádzajúc z uvedených úvah odvolací súd žalobkyňou napadnutý rozsudok v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na čiastočné zrušenie napadnutého rozsudku bolo potrebné napadnutý rozsudok podľa § 396 ods. 3 CSP zrušiť aj v súvisiacom výroku III. o trovách konania a aj v tejto časti vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

91. S ohľadom na skutočnosť, že až po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátení veci odvolacím súdom, žalobkyňa podaním zo dňa 29.03.2022 rozšírila žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru aj o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, na zrušenie rozsudku v spojení s opravným uznesením vo výroku II. v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok nebolo možné aplikovať zásadu „jeden krát a dost“ v zmysle ust. § 390 CSP, keďže v rozšírenej časti žaloby o určenie neprijateľných zmluvných podmienok došlo z pohľadu odvolacieho súdu k prvému vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

92. Úlohou súdu prvej inštancie bude po vrátení veci opätovne posúdiť neprijateľnosť žalobkyňou namietaných zmluvných podmienok vychádzajúc z obsahu § 53 Občianskeho zákonníka v kontexte s obsahom a cieľmi Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a zohľadňujúc relevantnú súdnu prax najvyšších súdnych autorít vrátane výsledkov rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ k nim. Následne vo veci súd prvej inštancie opätovne rozhodne, pričom rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP vo všetkých jeho záveroch odôvodní.

93. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie znova rozhodne tiež o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), berúc v úvahu tu vyslovený názor odvolacieho súdu.

94. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods.2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.). Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).